

Bol krásny slnečný deň. Deti zo škôlky sa hrali na dvore. Smiali sa, spievali, bolo im veselo. Netušili, že opodiaľ, pod veľkým topoľom, striehne na nich zlomyseľná banda ufúľaných bacilov.

Jedným z nich je pracovitý

Hugo. Miesi

sopeľ a vyzerá ako lev, lebo má strašne veľa dlhých, neposlušných vlasov. V širokom okolí je považovaný za experta na dievčenské noštek. Druhý sa volá Mugo. Jedno očko mu zabieha a najradšej sa hniezdi za chlapčenskými nechtami. Tretí je Pugo. Jedno ucho má veľké ako lopúch, druhé malé ako špendlík. Najradšej lozí do krku a robí tam šarapatu.

Bacilí kamaráti si pokojne odľukovali v bujnej tráve pod stromom. Keď tu zrazu Hugo vyskočil na svoje krivé nohy a z plného hrdla zvolal: „Aaach, taký krásny nos som už dávno nevidel. Ten musí byť môj!“ Rozhodil ručičkami do vzduchu a slastne mľaskol. Jeho vysnívaný nos patril Laure, dcére maminy a ocina a sestričke bračeka. Zbadal ju vo chvíli, keď sa hrala s kamarátkou Olívou na skrývačku. V úkryte jej prstík od nedočkavosti zabľúdil rovno do nosa.

„Chalaaaa, vyrážam!“ zvolal Hugo víťazoslávne. „Sledujte a závid’te. Dnes to bude malina. Skočím na lístok kríku, potom na halúzku stromu. A už som na Laurinej ruke, odtiaľ zoberiem stop do nosa a som tam!“ Hugovo nadšenie by sa dalo krájať. Mugo s Pugom uznanlivo pokývali bacilými hlavami. Skvelý plán.

Hugo neváhal. Vymrštil sa do vzduchu, urobil prvý skok, druhý, tretí, zobral stop a už sa mrví v nošteku. Rýchlo obzrel terén, vyhrnul si rukávy na tričku s autíčkom (tu ma Laura upozornila, že bacily nenosia tričká) a pustil sa do práce.

Poľahky našiel v Laurinom tele páčku na spustenie teploty, dlho nehľadal ani kotol plný únavy. Škodoradostne si pošúchal dlane a pomyslel si: „Už len zamiešať správny pomer sopľov a môžem si ísť zdiemnuť.“

Laura prišla zo škôlky unavená a čelo jej pomaly, ale iste začínalo vriieť. Starostlivá mamina jej navarila čaj a uložila ju do postieľky. Laura zaspala nepokojným spánkom. Každú chvíľu mala plný noštek. Hugo bol na seba veľmi pyšný. Takýto soplisko sa mu veru len tak nepodarí namiešať! Ako si tak hovel v nosnej dierke, neušlo mu, čo sa deje navôkol. Zbadal nepatrný dotyk mamininej ruky na Laurine rozpálené čelo. Prikrčil sa a nahol dopredu, aby lepšie videl. Sám nevedel, prečo to urobil. Ľudské starosti ho nikdy

nezaujímalí. No táto rodina je voľajaká čudná. Chcel ju preskúmať a zo svojej skrýše sa nahol tak, až sa skoro vykotúľal. Pritom zbadal aj posmutnelého ocina. Počul aj zvuky, ktorým nerozumel. Ľudská reč je preňho jedna veľká neznáma. On je bacil a rozumie len bacilinám. Keď sa k Laure pritmolil aj jej malý braček a chytil ju za ruku, akoby jej chcel dodať kúsok svojho zdravia, bacilovi Hugovi sa rozjasnilo. Ved' on je vlastne zloduch, gangster a zlodej zdravia! On, bacil z váženej rodiny, naučený častovať svoje obete ukrutnou chrípkou, vychýrený miesič sopľov už nechce ľuďom spôsobovať starosti! Laurina mamina je predsa oveľa krajšia, keď sa usmieva, ocino pokojnejší a aj malý braček je veselší, keď je Laura zdravá.

„A dost!“ povedal si hrdo bacil Hugo, „budem jediný svojho rodu, kto sa vzprieči tradíciám. Dost' bolo zloby. Dám všetko do poriadku. Vylejem aj sud najkvalitnejších sopľov, aké som kedy vytvoril. Odteraz budem strážcom Laurinho nošteka. Usídlim sa tu a nedospustím, aby mi nejaký iný bacil, amatér, liezol do kapusty“.

A tak sa aj stalo. Odvtedy Laura soplík nemala a celá rodina žila spolu šťastne a zdravo dlho predlho J